

WYCHODZI CO TYDZIEŃ.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:
WARSZAWA. — DŁUGA 38.

REDAKTOR PRZYJMIE
OD GODZ. 6—8 WIECZ.
TELEFON 55-73.

♦♦ KOMITET REDAKCYJNY: ♦♦
M. BORZĘCKI, H. CEDERBAUM, E. DĄBROWIECKI,
J. KUCZYŃSKI, S. URBANOWICZ, BR. ZANIEWSKI.

PRZEDPŁATA 15 M. (20 K.) MIES.
CENA NUMERU POJEDYŃCZEGO
4 MARKI.

ADMINISTRACJA OTWARTA
OD 10 R.—2 PP. TEL. 299-33.

FILJA „GAZETY POLICJI PAŃSTWOWEJ“ WE LWOWIE PRZY DYREKCJI POLICJI, UL. MICKIEWICZA № 10

W. TRZEBIŃSKI.

WSPÓŁCZESNE ZADANIA POLICJI POLSKIEJ.

Tyle o tych zadaniach na tem miejscu pisa-
no, że, zdawać by się mogło, sprawa ta nie
nastęcza już zagadnień, wymagających poru-
żenia i bliższego zbadania.

Tymczasem tak nie jest. Policja, której isto-
tą i treścią jest ruch, życie, czujna lotność, —
Policja, mniej, niż jakikolwiek inny organ wła-
dzy państwowej, zamknąć się może w ustalo-
nych formach, w kształtach skryzalizowanych.

Zmienność chwili bieżącej nakazuje stawiać
przed sobą ciągle się zmieniające, nowe zada-
nia, obok dawnych, o których, oczywiście, tak-
że zapominać nie wolno.

W takim właśnie położeniu jest policja
polska. Równorzędnie z jej dawnymi zadania-
mi, określonymi przez ustawy, przepisy, in-
strukcje—wysuwają się na pierwszy plan zaga-
dnienia nowe, zresztą nie tyle nowe, ile wznó-
wione przez bieg wypadków i zawrotnie szybkie
tempo naszego życia zbiorowego.

Przyjrzyjmy się bliżej tym zadaniom, które,
zdaniem naszym, znów powinny ściągnąć na
siebie uwagę policjanta — Polaka, policjanta —
obywatela.

Zestawienie tych kilku ostatnich wyrazów
odrazu wprowadza nas in medias res.
Ale, być może, nastęczy się pytanie:

— Jakto? Więc znów trzeba przypominać
policji polskiej o jej stałych, niezmiennych za-
daniach, wypływających z patriotycznego po-
czucia Polaka i obywatela?

Odpowiedzmy na to pytanie odrazu: prze-
ba. Wszyscy musimy sobie przypominać wz-
ajemnie o naszych obowiązkach wobec Ojczy-
zny, o obowiązkach prawych obywateli — Pola-
ków. I trzeba sobie również odrazu powie-
dzieć, że w tych przypomnieniach nie ma nic
takiego—coby mogło narazić kogoś na zarzut
opieszalności, lub zaniedbania. Bynajmniej. Tak
wybitni uczeni francuscy, jak: Gustaw Le Bon
i Tarde, utrzymują, że wszelkie, rządzące ludz-
kością, idee, weszły w ludzki mózg głównie
dzięki ciągłemu przypominaniu, bezustannemu
powtarzaniu.

Jeżeli zatem wielokrotnie powtarzamy nasz

apel, nasze odwoływanie się do patriotycznych
uczuć policji, jako obywateli—Polaków, mamy
prawo liczyć na to, że będziemy dobrze zro-
zumiani, że nie staniemy się naprzykrzonymi.

O cóż więc chodzi?

Odpowiedzmy krótko: o zrozumienie naka-
zów i wymagań chwili bieżącej, chwili, być mo-
że, decydującej dla przyszłości państwa pol-
skiego.

Wyteżona walka na froncie; nadchodzące
terminy plebiscytów, tarcia wewnętrzne; dławią-
ca fala drożyzny—oto są te ciężary, pod któ-
rych brzemieniem ugina się młode państwo
polskie. Ale uginać się—to nie znaczy upadać.
Trzeba tylko znów wydobyć z siebie większy
wysiłek, pobudzić się do większej, niż kiedy-
kolwiek, czujności, dać z siebie Ojczyźnie
wszystko, co tylko dać można.

Hasłem, które dziś rozlega się tu i owdzie,
jest zmaterjalizowanie bytu. Hasło to płynie
z doktryny Marksa i Engelsa, że sprężyna-
mi życia i rozwoju ludzkości były, są i be-
dą wyłącznie pobudki natury gospodarczej, ma-
terjalnej. Stąd nazwano tę doktrynę „materja-
listycznym poglądem na świat“, albo „materja-
listycznym pojmowaniem historii“.

Wątpliwej wartości, dowolne twierdze-
nia Marksa i Engelsa były wielokrotnie bar-
dzo ostro krytykowane nawet w obozach so-
cjalistycznych. Ale dla chciwych władzy dema-
gogów i agitatorów, stały się te hasła dogodnym
narzędziem do szerzenia fermentu, do podsyc-
cania, wyolbrzymiania najmniejszego choćby
niezadowolenia, do kroczenia ku przewrotowi
społecznemu, do zniszczenia i nagromadzonego
przez tysiącolecia dorobku ludzkości, do zni-
weczenia fundamentalnych podstaw bytu czło-
wieka: Boga i Ojczyzny, wiary i ukochania bli-
nich. Przewrotne te hasła doprowadziły z bie-
giem czasu do kultu wszystkiego, co mater-
jalne do odsunięcia na dalszy plan najbardziej
szczytnych, świetlanych ideałów ludzkości.

I teraz właśnie, w okresie najsilniejszego
zmagania się z przeciwnościami zewnętrznymi
i wewnętrznymi, ludzie przewrotni, ludzie złej

wiary, usiłują i u nas zaszczyć ten niski, zwie-
rzęcy kult brzucha. Jeść musi każdy, ale czyż
ma żyć jedynie dlatego, aby jeść? Ludzie ma-
łej wiary, opętani przez przyziemne chucie, wy-
stawiali sobie odrodzoną Polskę w postaci
stałe i suto zastawionego stołu, przy którym
wciąż odbywać się będą biesiady, uczt i wie-
cowanie z pustą, czczą gadaniną. Wystawiali
sobie, że taki suto zastawiony stół, a raczej—
takie pełne koryto da im Polska, oni zaś tej
Polsce nic wzamian nie dadzą.

Z takiego poglądu, z takich nadziei i prag-
nień musiało, oczywiście, wytworzyć się obni-
żenie wszelkich ideałów, zwłaszcza ideałów na-
rodowych i patriotycznych.

I dlatego właśnie pierwszym, podstawowym
nakazem chwili bieżącej winno być dla wszyst-
kich, gorąco i szczerze miłujących swoją Ojczy-
nę Polaków—przeciwstawianie się zgubnej ro-
bocie tych, którzyby, dla dogodzenia swym
przyziemnym instynktom, chcieli mieć i widzieć
odradzającą się Polskę jedynie w postaci—wy-
wczasu i dosytu. Ten nakaz dotyczy—i to prze-
devszystkiem—policji polskiej. Ten nakaz nie
tylko jej dotyczy, ale i znajdzie wśród niej
żywy oddźwięk i posłuch. Znajdzie też życzli-
we przyjęcie, bo policjant polski, policjant-
patriota i policjant-obywatel rozumie dobrze,
że najdroższym skarbem Polaka jest—wolność,
za którą, na razie, zapłacić trzeba niedostat-
kiem, wyrzeczeniem się niejednej wygody, od-
mówieniem sobie niekiedy nawet rzeczy ko-
niecznych.

Ale i na tem jeszcze nie koniec. Jak już
wspomnieliśmy, trzeba jeszcze chcieć i umieć się
zdobyć na wysiłek nadzwyczajny, na energję
jeszcze większą od tej, jakiej wymagają ustawy,
przepisy, instrukcje. Należy wydobyć z siebie
tę energję, którą, niezależnie od ustaw i po-
nad niemi—wskazuje i nakazuje poczucie Po-
laka i sumienie prawego obywatela kraju. Trze-
ba wszystkie swoje cierpienia, niedostatek, nie-
ziszczone jeszcze nadzieje, wyrzeczenie się oso-
bistych wygod—trzeba wszystko to złożyć na
ołtarzu przyszłego, wspólnego szczęścia, mó-
wić z wiarą i ufnością:

— Tobie, Ojczyzno!